

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdáiban Kézdi-Vasárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronként 10 kr-ért közöltek.

SZEKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 4 ft - kr
Fél évre . . . 2 ft - kr
Negyed évre . . . 1 ft 50 - kr
Külföldre 1 évre 8 ft - kr
Egyes szám ára 6 kr

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak térfogatért 4 krajczár. Hivatásos hirdetések külön árszabály szerint számítanak. Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bélyegdíj fizetendő.

Kivándorlás és telepítés.

— Beksics Gusztávnak a földművelési miniszterhez a dunántúli és székelyföldi viszonyok tárgyában írt emlékiratából. —

Kegyelmes uram! Az ország három pontjáról történő kivándorlás hosszabb idő óta foglalkoztatja a közvéleményt és nagyon természetesen kell, hogy egyszersmind foglalkoztassa a kormányt a Felvidékről, a Dunántulról és a Székelyföldről történő kivándorlás.

Különösen a két utóbbi az, a melyre évek óta figyelek s melyet nemcsak közgazdasági, hanem egyszersmind nemzeti szempontból mindenáron megszüntetendőnek tartok. Ép ezért foglalkoztam mindakettővel már évek óta a napi sajtóban és röpirataimban. Ép ezért munkálkodtam éveken át a D. K. E. és a balatonparti telepítés létesítésének érdekében.

A D. K. E. létesült, nagy hivatást fog betölteni. A balatonparti telepítést pedig Nagyméltóságod vette kezébe s hogy mily komolyan akarja azt megvalósítani, mutatja, hogy miniszteri biztosává oly komoly, ügybuzgó férfit nevezett ki, mint Széchenyi Imre gróf, a ki a közgazdasági kérdésekkel nemcsak elméletileg, hanem gyakorlatilag is a legsikeresebben foglalkozik.

De azt olvasom a hírlapokban s hallom a Balaton vidékén, hogy a telepítés nagy nehézségekbe ütközött, sőt hogy az eszmé a gyakorlati megvalósításnál lényeges módosulást szenvedett.

Ez az oka, hogy felszólalok s a felszólalást részemről kötelességemnek tartom, mert, mint Nagyméltóságod tudja, a somogyi Balaton-part betelepítésének eszméje, legalább abban az alakban, mint a kormány, illetőleg Nagyméltóságod azt meg akarta valósítani, tölem származott. De nem saját kezdeményezésem iránt való előszeretettel veszteget meg. Komoly és nagy érdekek, egy egész osztályrész elsőrangú érdekei teszik kötelességemmé, hogy a telepítés ügyének jelen stádiumában Nagyméltóságodnak előadjam tapasztalataimat és nézeteimet.

De mielőtt erre térnék át, általában kell szólanom a kivándorlásról s ezzel kapcsolatban a telepítésről.

Az országban szinte minden vidékéről nagyobb mérvű kivándorlás történik. S a jelenséget, látszólag bármily megmagyarázhatatlan az, nem lehet csakis a kivándorlási ügynökök lelkiismeretlen üzelmének tulajdonítani, s határfelügyelettel és zsandárral nem lehet orvosolni.

Magyarország egyike a legritkább népességű kultur-országoknak. Népsűrűség dolgában még Orosz-Lengyelország is megelőzi. Mi magyarázza meg mégis a mindig tömegesebbé váló kivándorlást, mely különösen a földműveléssel foglalkozó lakosságból indul ki?

A kivándorlás két fő gócpontján: a Felvidéken és a Székelyföldön könnyebb megkapni a magyarázatot. A felvidéki tötságot azok a példák csábítják az Amerikába való vándorlásra, a melyek a tengeren túli országokat valószínűsítő Eldorádók gyanánt tüntetik fel, a nben több kivándorlott tót-

nak sikerült Amerikából nagyobb pénzsze-
szeget otthon maradt családja számára haza
küldeni. Különben is a Felvidékről történő
kivándorlás részben csak ideiglenes távollét
jellegével bír, mert a kivándorlottak legna-
gyobb része visszatér.

A Székelyföldről történő kivándorlásnak, mely tulnyomólag szintén csak ideiglenes távollét alakjában jelentkezik, hasonlóképp meg van magyarázata. A székely földbirtok annyira fel van aprózva, a székely lakosság a termőföldhöz képest annyira sűrű, hogy az újabb nemzedék, az ipar kifejllesztése nélkül, a Székelyföldön nem képes megélhetést biztosítani.

De mi magyarázza meg a kivándorlást az ország egyéb részeit, különösen a Dunántult illetőleg? Az elemi csapások, s névszerint a fillokszera veszedelme csak efemer okok gyanánt jelentkeznek, holott a kivándorlás állandó, folytonos és növekvő. Nem akarok ama számos komplikált ok felsorolásába bocsátkozni, a melyek e tünetet felidéznek s felidéznek azt a szomorú tény, hogy ép a tösgyökeres magyar lakoságnak ezrei hagyják el évenként a hazát. Ha ez okok részletes felsorolásába akarnék bocsátkozni, akkor ki kellene terjeszkednem a földbirtokviszonyokra, a kis-, közép- és nagybirtok áránaira.

Ezeket azonban annyiszor és oly részletesen tárgyaltam munkáimban s hozzá ezek annyira távoli s rövid idő alatt nem orvosolható okai a kivándorlásnak, hogy ezeket bátran mellőzhetem. Közvetlen okok közé tartozik a földművelés átalakulása s ezzel kapcsolatban a parasztságra nézve a keresetforrásoknak egyes vidékeken való elapadása és különösen a földmunka bérének helyenként történt rendkívüli leszállása.

A nagy uradalmak és latifundiumok évtizedek előtt még tömegesen alkalmazták a feles rendszert nem csak a tengeri- és burgonyaföldeken, hanem a kaszálókon is. E rendszer, mely bár gazdaságilag valóban primitív s így helytelen, megélhetési forrása volt a nagybirtok tömegei által szűk térre szorított parasztságnak. A házi kezelésben levő nagy birtok itt-ott még segítségére jött ma is a parasztságnak. A nagy bérletek ellenben a minimumra szállították le a pór nép segélyforrásait. Az aratórész most már sok helyen egy tized, a burgonya vagy tengeriföld egy negyed, sőt egy ötöd rész, az ölfavágás átlag 10—20 kr napszámot ad a munkásnak.

A dunántúli pór segít magán. Ha nem tud megélni, nem hallgat — mint sajnosan történt legújabbán az alföldön — bűnös izgatásokra, hanem eladja a miije van s kivándorol Szlavóniába, hol csakhamar jó módra tesz szert. A más vidékre való letelepítés ennek a parasztságnak kivándorlását meg nem állítja, valamint nem állítja meg a Székelyföld népét sem. Mind a két vidéknek vész, vagy nyomor által sujtott lakosságát csak ott helyben, saját vidékén nyújtott eszközök segítségével lehet visszatartani. Különben mind a kettő követi a kivándorlás-

nak, gazdasági és geográfiai törvények által megszabott utját.

A székely megy Romániába; igaz, hogy igen sok esetben visszatér. A dunántúli népáramlat megy Szlavóniába (sőt, fájdalom, most már Boszniába és Amerikába), honnét soha sem tér vissza.

Évenként ezerével vész el a magyar nemzetre nézve, bár Szent István birodalmának területén belül marad.

Ép arról, a mi a Székelyföldet illeti, első röpirataim óta, melyekben a közvélemény és a kormány figyelmét Erdély, s névszerint a Székelyföld bajaira akartam irányozni, azt igyekeztem bebizonyítani, hogy a székely kivándorlást áttelepítés által nem lehet, de nem is helyes megátolni. Az áttelepítés eszméje Kossuth fényes szellemének is egyik tévedése volt, melyet nem lehetett gyakorlatilag megvalósítani.

Baross Gábor ipar- és kereskedelmi miniszter urnak mindenre kiterjedő figyelme legújabbán a székely-kérdést is felölelte. De bizonyára ő tudja legjobban, hogy az államvasutaknál, — vagy Nagyméltóságod szintén bizonyára tudja, hogy az állami erdőkben a székelyeknek adott munka nem gyökeres és végleges megoldása a székely-kérdésnek.

A gyökeres és végleges megoldás csakis a székelyföldi ipar felvirágzásától várható. A háromszéki faipar és a Sepsi-Szentgyörgyön, valamint a Székelyföld egyéb városaiban, részben állami támogatás mellett fejlődő, vagy keletkező gyár- és kézműipar valóban már is éppoly örvendetes mint természetes gyógyszerét képezik a székelyföldi bajoknak. Ezek nélkül az erdők s névszerint a havasok és legelők most folyó birtokrendezése, — mely, bár az a tulajdonjog követelményeinek teljesen megfelel, de mélyen bele nyul a tényleges viszonyokba, — bonyodalmak nélkül aligha volna keresztülvihető. A Székelyföldnek s ennek kapcsán az ország érdekének minden igaz barátja tehát csak a legélénkebben üdvözlheti a kormány és különösen Baross Gábor ipar- és kereskedelmi miniszter ur ama komoly törekvését, hogy a székely rész az ipar által saját otthonában találja meg önfentartásának eszközeit. Sőt hogy időve, a jólét növekvése által, a Székelyföld mindig tovább és tovább terjessze ki határait Erdélyben, a mi a magyar nemzeti állam oszlopainak megszilárdulásával leendő egyértelmű.

Falu-üzemes, aug. 1.

Beksics Gusztáv.

T a n ü g y.

Jelentése M. Székely János közs. isk. igazgatónak az 1890—91-ik évről.

(Felolvastatott az iskolaszék f. évi aug. 14-én tartott ülésén.)

Tekintetes Iskolaszék!

A vezetésem alatti közs. fiu- és leány-népiskolára vonatkozó évi zárójelentésemet van szerencsém a következőkben tenni meg:

1. Intézetünk tanítószemélyzete a lefolyt isk. évben sok változáson ment át. Még be sem köszöntött teljesen az 1890—91. isk. esztendő, már néhány nappal azelőtt elragadta körünkben mindnyájunk szeretetének tárgyát, a felejthetetlen kartársat: Barabás Mórt. Helyettesül a rendes tanítóválasztás megtörténteig Makkai Dániel ev. ref. énekvezér és képesített tanító alkalmaztatott. Helyét ügybuzgósággal töltötte be. A rendes tanító-választás 1890. okt. 20-án megtörténvén, a közbizalom Szabó József, városunk szülöttében összpontosult, ki állomását 1891. jan. 1-én elfoglalván, az évről vizsgálat alkalmával felmutatott eredményével, ugyisint az évközben tanúsított magatartásával bebizonyította, hogy teljesen méltó volt a benne helyezett bizalomra. Választása megerősítést nyert a tek. Közig. bizottság 1890. évi 2562. számú határozatával.

Alig kezdődött meg az iskolai év, a halál újból áldozatot kívánt. Egyik közbecsülésben álló, ügybuzgó tanítónő: Jancsó Mari, okt. 24-én jobb létre szenderült. Az érdem és kifejtett munkásság elismerésül helyébe rendes tanítónőül az 1891. febr. 17-én tartott iskolaszéki ülésben Székely Melinda k. a., s az így megüresedett állomásra s. tanítónőül Vertán Katinka k. a. választattak meg. A választás a tek. Közig. bizottság idei 406. számú határozatával megerősítve, tulajdonképpen 1891. márcz. 25-től fogva volt a testület törvényesen kiegészítve. Mindkettőnek sikeres és elismerésre méltó működése ismeretes a tek. Iskolaszék előtt.

Intézetünk tanító-személyzete áll: 8 rendes, 1 segéd-, 2 hittan- és 1 énektanítóból. Rendes tanítók a leányiskolánál: Rákosi József, Szabó Géza, Székely Málna, Székely Melinda, s. tanítónő: Vertán Katinka. A fiúiskolánál: Demeter Róbert, Szabó József, M. Székely János és Vajna Károly, mindnyájan rendes tanítók.

2. Az 1890—91. évre a beiratások szept. 1—5-ig történtek; az iskolai év ünnepélyes megnyitása szept. 6-án volt.

A tisztelettel mellékelt statisztikai kimutatás hű képet nyújt valláserkölcsei magaviselet, szorgalom, előmenetel és a mulasztások tekintetében is; mindazonáltal a főbbekkel itt is beszámolok.

A 197 fiúból vidéki 15. Vallás tekintetében: róm. kath. 54, gör. kath. 2, helv. reform. 140, izr. 1.

A 235 leányból vidéki 16. Vallásra nézve: róm. kath. 24, helv. reform. 152, unitárius 2, lutheránus 2, izraelita 5.

Előmenetel a fiuknál következő: kitűnő 49, jeles 36, jó 50, elégséges 24, elégtelen 26. Leányok: kitűnő 52, jeles 39, jó 57, elégséges 37, elégtelen 30.

A fiuk mulasztottak: 2904 félnapot, melyből igazolatlan 276. A leányok mulasztása: 4158 félnap; ebből igazolatlan 54. Örömmel jegyzem meg, hogy a hatóság teljes eréllyel járt el az igazolatlan mulasztásokkal szemben s így történt, hogy aránylag csekély az igazolatlan mulasztások száma, sőt kevesebb a múlt évinél: 312 félnapal. Az összes mulasztások száma is ez évben 2447 félnapal csökkent.

A leányok részére ismétlődő iskola is tartott. Ennek létszáma 44 volt. Ezekre nézve az iskolai év június 12-én végződött.

A fiuk részére ismétlődő iskola beállításának szükségse nem forgott fele, mivel év elején csak két ismétlődő iskolaköteles volt — később ezek is iparos tanulókká lettek — s ezek az ipariskolába jártak.

A tanuló segélyezése kétféle alakban történt, t. i. minden szegény tanuló az iskola költségvetésének terhére ellátott a szükséges könyvekkel és írással. Ezenkívül a város pénztárából 100 frt fordított a szegény tanulók ruházattal való segélyezésére, s így történt, hogy 16 szegény fiú és 18 szegény leányunk ruházat adtván, a hideg és zord tél dacára ezek járhattak iskolába s nem voltak kénytelenek a mulasztások számát szaporítani. Midőn tisztelettel hozom javaslatba, hogy az iskolaszék az iskolauty érdekében az egész év alatt tanúsított áldozatkészségéért a t. képviselőtestületnek átiratlag szavazzon köszönetet, egyidejűleg sziveskedjék az iránt is megkeresni a t. képviselőtestületet, hogy a segélyezésre megsza-

vazott összeget jövőre legalább 50 tanuló között ossza el, hogy a nagyszámú szegényeknek legalább $\frac{1}{3}$ -a részesüljön valami csekély ruhasegélyben.

Felvételi díjt fizetett 129 fiú a 60 kr = 77 frt 40 kr. 151 leány a 60 kr = 90 frt 70 kr. Összesen 280 tanuló = 168 frt 90 kr. Felvételi díjt szegénység miatt nem fizetett 68 fiú és 86 leány.

(Vége következik.)

Különfelek.

— **Kinevezés.** Ő Felsége Kádár Ákos kézdí-vásárhelyi kir. törvényszéki aljegyző az aradi kir. törvényszékhez jegyzővé nevezte ki. Gratulálunk.

— **Ő Felsége születésnapját** a szokások kegyeletes módon ünnepelték meg az idén is Kézdí-Vásárhelyt. Tizenhetedikén este ki volt világítva a város; piac, utcák s terek tele voltak ünneplő közönséggel. Másnap a r. kath. és ev. ref. templomokban hálaadó isten tisztelet volt, melyen nem csak a hatóságok és testületek, de nagyszámú közönség is részt vett. Kiváló fényt adott az ünnepélynek a honvédség és a tüzoltó-zenekar kiemelkedése. A róm. kath. templomban Csiby gelcei plebánus, és az ev. ref. templomban Székely János lelkész vezette a templomi szolgálatot.

— **Rablógyilkosság.** Rémes gyilkosság híre tartja izgalomban megyénket. Folyó hó 14. és 15-ike közötti éjjelen osdolai Nagy János fuvarost a Dálnok völgyében szekerén agyonütve találták. A kézdí-vásárhelyi kir. törvényszékhez jelentés érkezvén be, Barcsa Miklós vizsgálóbíró s dr. Kovács Gyula kir. alügyész 15-én a helyszínére kiszállván, a maknai csendőrség segítségével megindították a nyomozatot. Első sorban konstatáltatott a földön talált nyomokból, hogy a tettes valószínűleg katona volt, mert a nyomok szeges katonabakkancsra vallottak. A bíróság még a helyszíni felvétellel volt elfoglalva, midőn egyik törökbuza-föld mellett egy katona tűnt elő, a mint az országot felé sietett. A csendőrség azonnal kérdőre fogta az embert, kinek magatartása annyira gyanús volt, hogy a bíróság letartóztatta. A katona neve Márton Sándor s a Brassóban állomásozó II. Sándor ezredben szolgált, honnan két napi szabadságra jött volt haza Osdolára. Márton Sándor a csendőrség előtt még az nap beismerő vallomást tett. Elmondotta, hogy Brassóból hazafelé jöve, utközben találkozott Nagy Jánossal, kire gyermekkor óta haragot tartva, elhatározta, hogy megöli. A maknai vendéglőbe beszállva, az ablakon át lesté meg, hogy mikor indul utnak Nagy János, s midőn éjfél felé hallotta a szekérgörgést, utána sietett és a községtől mintegy $1\frac{1}{2}$ kilométernyire végrehajtotta iszonyu tettét. Egy ruddal verte agyon az alvó embert s pénzét, 19 frt 6 krt, ott elvette s azzal Márkosfalvára és Martonfalvára ment, itt kialudta magát s aztán visszatért. A sors különös intézkedése, hogy éppen akkor kellett a gyilkosság színhelyére visszatérnie, mikor a bíróság és csendőrképén ott voltak. A gyilkost átkísérték a brassói katonai parancsnoksághoz. A kézdí-vásárhelyi kir. törvényszék vizsgáló bírája a bünvizsgálat összes adatait összegyűjtve, szintén átteszi a katonai hatósághoz, mely itélni fog a bűnös felett.

— **Véres verekezés** történt f. hó 18-án Kézdí-Vásárhelyt a gyakorlatra behívott honvédek és civiliek között. Az alaposan bepálinkázott vitézek összekapva, Foris Sándor úgy mellen szurta Lemhényi Mihályt, hogy az menten összeesett. Félholt állapotban szállították be a kórházba. A nyomban megindított rendőri nyomozat azonban kiderítette, hogy sértettnek többet ártott a pálinka, mint a kés, mert a halálra szurt vitéz pár nap múlva talpra fog állani.

— **A kormány a széki ipart.** A kereskedelmi miniszter intézkedett, hogy Korondon, melynek lakossága túlnyomóan fazekasiparral foglalkozik, egy állami minta-fazekas-tanműhely állítsák fel, melytől és melyben az ottani lakosság részint rendes tanulás, részint szemlélés útján okulhasson s tökéletesithesse mostani kezdetleges iparát.

— **Zónarendszerű személy- és podgyász-díjszabás** életbe léptetése. A hejjasfalva székiudvarhelyi helyiérdekű vasuton szeptember 15-én a zónarendszerű személy- és podgyász-díjszabás fog életbe lépni, s az új menetdíjak az eddigiek-nél sokkal olcsóbbak.

— **Nagy juhlopás.** A határszéli havasokon legelésző juhokból romániai alattvalók 300 dbot ellop-

tak és áthajtották saját országukba; itt kellő biztonságban van a lopott jószág és a tolvaj, mert derék csendőrségünk ide már nem hatolhat be. Az ilyen határszéli lopások nem éppen ritkák; hanem sokszor a tolvajok is megjárják, a pakulár nem hiába hogy a havason nőtt fel, ismeri annak minden zegét-zugát, rejtett ösvényét. Addig jár a juhait után a túlsó határon, természetesen utlevél nélkül, lopva, míg megtalálja, a mit keresett; megtalált jószágát, ha erősebb fél, erővel hajtja haza, nem minden verekezés nélkül, ha gyengébb, akkor többet észszel mint erővel elve alapján lehetőleg visszalopja.

— **Budapestről** írják lapunknak: Megtekintve az 1848—49-iki szabadságharczi emlékek kiállítását, meggyőződünk, hogy a szent ereklyék — dicső multunk immár csöndes tanuit — bárki is, kibén hazafias szív dobog, nagy élvezettel fogja megtekinteni és sok tanulságot fog belőlük levonhatni. Az egész kiállítás 7 termet foglal magában. Legérdekesebb tárgyait a rendkívül sok csataképek, arcképek, vértanúink és nagyjaink ereklyéi képezik. A nagyteremből feljutunk a felső nagyterembe. Tiszteletteljes elfoglaltság érzete vesz itt rajtunk erőt, mert csakhamar észrevesszük, hogy itt minden Kossuth. Látnuk-öt családja körében, a nép között, az országgyűlésben, munkaközben stb. Mintegy 250 kép s mindegyik más-más kiadvány. A nagy terem folytatását az aradi szoba képezi. Itt vannak elhelyezve az aradi vértanúk relief szobormintái, melyeket Zala György készített és minden pozsonyi, pesti stb. vértanuk olajfestett nagy képei. A bejárat mellett levő 3-ik nagyteremben van Róna szabadság-szobor mintája. Itt továbbá Osztrovszky József kur. tanácselnök, 1848—49-iki aradi kormánybiztos remek filigran faragványu tabernakulumja, melyet a jösefstadti fogóságban készített. Ki vannak állítva Osztrovszky egyéb gyönyörű rabfaragványai is, melyek bármely képfaragó becsületére válnának. E teremben van elhelyezve 80 olmtüzi magyar rab olajképe is, melyet Tóth Agoston, szabadságharcunk derék bajnoka az az olmtüzi börtönben festett. Képviselve vannak a szabadságharcz különféle fegyverei a primitív kaszártól az ágyúig. Husz honvéd fog a kiállításban örködni, valamennyi más-más 48/49-es honvéd egyenruhában (lesz tűzár, vadász, 5 fős lovas stb.), felelevenítve előttünk a szép mozgalmas napok alakjait. Valóban nagy és nemes feladatot teljesített a kiállítás rendezőse, midőn szabadságharczunk eme dicső emlékeit ily lehető legteljesebb együtteségében és eredetiségében iparkodott a magyar közönségnek bemutatni.

— **A Kézdí-Vásárhely nyaraló tanuló ifjuság** által 1891. aug. 2-án rendezett nyári mulatságon a „Szegény tanulókat segélyező pénzalá” javára felülfizetni kegyeskedtek: Erdélyi Károly tb. elnök 5 frt. Mélt. Gillyén Árpád 3 frt. Molnár Hajnalka türkösi tanítónő 120 frt. Mélt. özv. Cserei Jánosné (Imecstalya), K. Csizsár József, tisz. Csomortány Gaudenz, Fejér Károly jár. bír. Keményffy Katinka nagylaki tanítónő, Kovács István (Márkosfalva), Székely Melinda, Török Bálint, id. Tóth István, ifj. Tóth István, Tóth Lajos, Mélt. P. Ponory Sándor 1—1 frt. Dr. Sinkovics Ignác 80 kr. Török Sándor szeszgy. 60 kr. Szabó Lajos 60 kr. Özv. Benkő István, Csizsár Lukács, Dávid Antal, Gyárfás Károly, Forró Albert (Márkosfalva), Kelemen Elek, tisz. Kovács István, id. Kupán József, Mágóri Anna, Kovács Károly, Szabó Géza, Szabó Mózesné, Jancsó Mózes keresk., Vainreiter János 50—50 kr. Kiss Lajos, Jancsó Dánielné, Benkő Gyula, ifj. Jakab István, Gábor Pál, Jancsó Károly, Szöcs József, Vertán testvérek, Dávid János, Tóth Lászlóné, özv. Molnár Dénesné, Kovács Ferencz, Gáspár Pépi és Róza, özv. Kovács Aronné, Jancsó József, Fehér Miklós, Molnár János, Turóczy László, özv. Kovács Dánielné, Nagy Elek, özv. Hankó Ivánné, Kovács Iuréné, Jordáki József, Kovács Károly keresk., X—Y, X+Y, Gaál István törv. bír. 40—40 kr. Demeter Róbert, Vajna Károlyné, Dobál Lajos, ifj. Kupán József, Novák Sándor, Kovács János, Nagy Ferencz 30—30 kr. Tisz. Székely János, Székely Málna, n—n, Nagy János, Farkas István, Simon Adolf, Jancsó Mózesné, Czimbalmos Ferencz, ifj. Török Samu, Török Pál, Turóczy Kálmán, K. Csizsár Józsefné, X+Y, Baka Albert, Kovács Sándor, X+Y, Szenkovics Jenő, Zömei József, Dávid Antal, Benkő István, Szabó Dénesné, Szabó Gyuláné, Jancsó Gyula X+Y, dr. Balogh Vendel, Kovács Lajos bír. Fejér Antal, Györbő Lajosné, n—n, Molnár Géza, Papp János, Barabás Gyula (Márkosfalva), Gyárfás Borbála, Nagy Józsefné, Dézsi Ferencz, Szöcs Róza, Fülöp Józsiás, Turóczy Mózes, Tóth József szeszgyáros, ifj. Tóth Dánielné, özv. Benkő Pálné, ifj. Nagy Bálint, Kovács János, Csekme Ilona, Rakusi Ádám, Benkő Béla, Ambrus Albertné, Hegyesi Alajos, Vinternicz Nándorné, Rácz Jánosné, Szotyori Károlyné, Beke Gyula, n—n, n—n, Szöcs Mózes, Bányai Sámuelné, Czirmai Árpád, Hoffman Lukács, özv. Müller Józsefné, Barla Ferencz, Hegyessy n, Sübek Ede 20—20

kr, a+b X: kr, Szűcs Sámuel keresk., Mágori Sándor, Jancsó József, Szaniszló n. 10—10 kr. Czelli Ignác márkosfalvi ref. lelkész 60 kr. Összesen 56'65 frt. A mulatság bevétele 188 frt 25 kr kiadása 96 forint 22 krajczár lévén, csatoltatott a tőkéhez 92 frt 03 kr. Fogadják az adományozók a rendező bizottság nevében hálás köszönetünket. Kézdi-Vásárhelytől 1891. aug. 6. Székely Ödön b. elnök. Kunglein Béla b. pénztáros. Baló Ödön b. ellenőr.

— **Méregmentes légyölő papiros.** Igen olesó, méregmentes és mégis biztosan ható légyölő papirost következő módon lehet csinálni: Vegyünk porrá tört fekete borsot, keverjük sziruppal szétkenhető téstávé, s mázoljuk ecsettel itatók papirosra, hogy beszívja. Szirup helyett cukoroldatot is lehet használni, mert ezt könnyebben szívja be a papiros s azért jobban el lehet tartani. Használatra a papirost vízbe mártjuk és tányérra terítve oda állítjuk, hol a legtöbb légy szokott tartózkodni.

Kovásznai hírek.

— **Gyermekgyilkosság.** Addig énekelgette Dálnokon egy alig 16 esztendő cseledeánya azt a nótát: „Szeretni, szeretni, könnyű aztat megtenni“, míg végre sikerült neki szeretőre szert tenni egy kocsislegény személyében. És szeretők egymást hűen, odaadólág, még pedig — Isten büntül ne vegye nekik — bünső szerelmmel. Ennek pedig (hej, de sokan tudják már!) rossz következményei szoktak lenni. A leányzó sem kerülhette ki végzetét. A napokban — minden bábaasszonyi segítség mellőzésével — gyermeket szült Vajna-falván, s miután a válságos pillanat elmúlt, az újdonsült állampolgárt az árnyékszékre lökte az embertelen anya. És mintha mi sem történt volna, ujjal s jámbor képpel folytatta tovább szolgálatát. Csak hogy a Nemezis keze utóllérte a kannibált. Elfogták, s a mint hallatszik, a kovász-nai kir. járásbírósa derék albirája előtt töredelmes vallomást tett. Ezen eset elég szomoruan illusztrálja sok szülőnek gyámoltalanságát, kik, mihielyt annyira fölöseperedik a leánygyermek, nem ügyelnek annak lépteire a kellő erélylyel, hanem hagyják azt kénye-kedve szerint cselekedni, szülőitől nem függni stb., és ha elbukott az angyal, hát akkor fejüket verik a falba a tehetetlenek.

— **Rossz végű mulatság.** A közelmúlt vasárnapok egyikén a kovász-nai „kocsisok és béresek szövetekezete“ az egyik befüggő erdő cseréjében majális rendezett augusztusban. Ez a dühaj kompánia estére kelve, zajosan oszlott el, vissza, megszakított szolgálatába, már t. i. a ki megselekedte azt. Egy kisebb csoport még egy utolsó „szent János áldása“-ra egyik jönevű vendég főfalai közé vonta be magát, a hol éppen csizmadia is valának. Már pedig emberemlékezet óta (diáktoromból tudom) nem volt olyan ellensége a török a magyarnak, mint a társadalom némely rétege a csizmadia. Kovász-nai sem történt másképen. Valami módon összeveszték s fellobbant az ellentétes érzelmű legények szívében a büszke harag tüze. És összenéztek s elpárolgának a szóbeli kesztyűdobás színhelyéről. Történetesen egy szabó is mulatott iparos barátjaival s mivel már meg is unta a sokat a jóból, hazafelé indult. De alig lépett néhányat, olyan közápört küldött utána a legénysereg, hogy ha a háládatos bakugrásokat nem hívja segítségül, hát menten agyonbombázzák. A menekülő kiáltásaira a bent maradt iparosok kirohantak; köztük legelsőnek Sz. S. lépett ki az ajtón, kire rögtön rearohantak. A szerencsétlen embert az első ütések mellén és nyakszirten találták s szó nélkül összerogyott. Erre aztán az irtalomérzetből kivetkőzött vad csorda neki esett az ájtultan heverőnek és durva csizmadia patkós sarkával a szó teljes értelmében félholtra rugdosták. A legtöbb állatias rugás a legnemesebb szervezetre talált. A szegény Sz. Sándort székre kellett hazaszállítani, hol felesége és hat fejletlen gyermekének kétségbeesett jajgatása fogadta. Életéhez nincs remény.

— **Öngyilkosság.** Kovász-nai Csákány József (puli) napszámos a napokban agyonlőtte magát. Csákány igazga ember volt. Öngyilkossága előtti napokban épen egy súlyos testi sértés vétség miatt ítélte el nyolcz napi fogházra és tíz forint pénzbüntetésre a helybeli járásbírósa. Tettének oka még addig ismeretlen. Három gyermeket és özvegyet hagyott hátra.

— **Kovászna haladása.** Hogy Kovászna rohamosan halad, ismeretes dolog a vidék előtt. Alig hogy bevégeztek a modern fürdőépületet, az új sétatér regényes tavával, ismét egy új épület emelkedett a piac téren: az új tűzoltótorony. Régén éreztük ennek a hiányát s azért nagy hálára kötelezett le a derék tűzoltói tisztikar, mely a torony építése érdekében fáradozott. Bátran elmondhatjuk, hogy Kovászna nem volt, hanem lesz. Adja is az Isten!

— **Királyunk születésnapja** alkalmából Kovászna községe is bebizonyította, hogy lakói hű alattvalói

a dinasztának. Hétfőn este egy a köz-, mint a magánépületek ablakai fényesen ki voltak világítva. A tűzoltó-egylet fátylós menetet rendezett. — Kedden délelőtt háláadás istentisztelet volt, melyen a helybeli hivatalok testületileg jelentek meg.

— **Tüz.** E hó 17-én éjjélkor ismeretlen tettesek fölggyújtották kovász-nai Gábor Kovács József castrét. Nevezetes, hogy kora tavasszal még vörös kakast röptettek az udvaron álló szalmakazalba, de ekkor czélt nem értek. A kár nagy. Biztosítva nem volt.

— **Medve.** Kedden a kovász-nai tehencsordát egy medve támadta meg. A pásztor nem ijedt meg a maczkától, régi divatu kovás puskájával czélzott, s oly szerencsésen talált, hogy a maczkót leterítette. A medve 150 kilót nyom. Diadalmenettel szállították be a községbe.

— **Melyik lapra fizessünk elő?** Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az »Egyetértés«, mely a múlt január hó 1-én lépett fennállásának 25-ik évébe. És a magyar olvasóközönség lapja. Hiteles forrásoktól származó értesüléseinek gyorsasága, alapossága és sokasága, rovatainak változatossága, kitűnősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az Egyetértést népszerűvé. Szerkesztve úgy van ez az óriási terjedelmű lap, hogy egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi czélt szolgáljon. Mert az Egyetértésben naponként megtaláljuk a család, a hölgyvilág a maga szépirodalmi olvasmányait a világirodalom legkitűnőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróinktól, divattudósítást Párisból stb. stb., úgy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az Egyetértésnek e rovatával a versenyt kiállhatná. Ezzel szemben ott van az Egyetértésnek oldalokra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólétesítés tekintetében utólrérhetetlennek van elismervé a magyar sajtóban. Különösen kiemelendők tartjuk itt mint egyik legfőbb érdemét az Egyetértésnek, hogy az események ösmertetése körül soha semmi nemű tekinetek által sem hagyta magát befolyásoltatni, hanem mint teljesen független lap fölötté áll minden pártérdeknek, s csak az igazságot szolgálja. Az országgyűlési tárgyalásokról hozott s az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű tudósításának is mindenkor a párttekinetek felülemelkedő részrehajlatlanság szerzte olvasói között minden pártból találunk híveket. Az Egyetértés gazdasági rovata elismert régi tekintélyes örvend. A magyar kereskedő s gazdaközönség, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az Egyetértés kereskedelmi s tözsdei tudósításainak bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az Egyetértésben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az Egyetértés a társadalom eme legnépesebb rétegeiben ma már nélkülözhetetlenné vált, mint a hazai kereskedelmi, ipari és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezérlapja. Üzleti dolgokban az Egyetértés a legjobban informált lap Magyarországon. A rendes rovatokon s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt bő tudósításokon kívül végre csak az Egyetértés 3 speciális rovatát említjük meg, melyek országos hírre tettek szert. Ezek: az Irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. Szóval, aki olvasni valót keres, és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az Egyetértésre. Előfizetési ára egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt, egész évre 20 frt.

A közönség köréből.*

K.-Martonfalva, 1891. aug. 13. án.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Becses lapja 63-ik számában T. Czelli Ignác martonfalvi ref. lelkész ur zsörtölődik, haragszik, fenyeget s mindent elkövet, hogy az igazságot valamiképp elűttesse; azonban az ügyre vonatkozólag alig mond valamit, pedig bizony ideje volna már, hogy a Martonfalván ezelőtt egy évvel tartott ezredéves ünnepély jövedelmének miben állása tisztázza legyen.

Czikkeiből kilátszik, hogy zavarban van; egyik szavával ellent mond a másnak s mindenképpen azt szeretné elhitetni, hogy nem az ő kötelessége volt az elszámolás; így pl. azt mondja: „Téved ön Sz. L. ur, hogy én a majális jövedelméről számolok el, mert én az általam átvett 50 ftról számolok el, miután a kiadásokat én fedeztem és nem ön.“ Kell-e ennél nagyobb ellentmondás? Hát mi volna az az 50 ftr egyéb, mint a majális jövedel-

* E rovat alatt helyet adunk a közérdekű felszólalásoknak, de a felelősség a beküldőt illeti. Szerk.

me?! Az pedig, hogy a kiadásokat is T. Czelli ur fedezte és nem én és nem más, az éppen a mellett bizonyít, hogy következőképpen számolni is T. Czelli I. urnak kell, nem nekem és nem másnak, a mint hogy el is számol úgy, a hogy!

Azért mondtam, „ugy, a hogy“, mert számadásában rámutattam két tételre, mely a valóságnak nem felel meg. Azt mondtam ugyanis, hogy szalagokért nekem soha 1 frt 50 krt nem adott át; továbbá, hogy nem 126 liter borért fizetett és nem 31 frt 50 krt, hanem 117 liter borért 29 frt 25 krt; ezen 2 tételnél tehát 3 frt 75 kr különbség mutatkozik, mely a tiszta jövedelem javára esnék.

Ezer állításomat nem tudta megcáfolni. Igaz ugyan, hogy az elsőre nézve azt mondja, hogy szalmával kiegyenlített, de az ilyen dologra nem lehet fátyolt vetni, szalmával betakarni pláne neveltséges abszurdum.

Ha én vettem T. Czelli urtól szalmát, azt megfizetem én, s ha T. Czelli ur, a mint ezt akkor mondá — ismeretség hiányában — az én hitelemre hozott szalagot, azt fizesse meg ő, de ne számadzunk, mert minden egyéb inkább, de a számadás nem türi meg a számadást.

De különben sem korrekt a számadás, mert egy számadó nem számolhat el ilyképpen: „A zenészeknek azon egy frt előleggel, melyet elfeledtem kitarítani — 14 frt.“ Itt is van tehát 1 frt különbség, a mi szintén a tiszta jövedelem javára esnék; mert ha a számadó ügyetlenségéből többet ad ki, vagy kevesebbet vesz be, vagy nem kelendő pénzt kap, mint a hogy elő van írva, az c ak az ő kára lehet és nem a másé. Istenem, beh könnyen lehetne elszámolni, ha annak a „felelőkenység“-nek akkora értéke volna!

Nem korrekt továbbá a számadás, mert azon 30 liter bor árát, mely bort T. Czelli ur gondviselése alá vett, továbbá azon 2 font és 2 szál gyertya árát, melynek átvételét T. Czelli ur elismerte, a bevételeiben nem számolta el.

A bor (vétélár 26 kr)	7 frt 80 kr,
2 font és 2 szál gyertya (à 40 kr) —	frt 90 kr,
Összesen 8 frt 70 kr,	

mely ismét a tiszta jövedelem javára esnék. Mert ugyan azt állítja, hogy ötöd napra elromlott, a mi megmaradt; de az ilyen leszámolást két 24 óra alatt el lehetett volna (s úgy is illetet volna) számolni, a márkosfalviaknak kiadni a bor felét, hogy értékesítsék, ha tudják.

De nem korrekt a számadás továbbá — a mi még említve sem volt — azért, mert Molnár Ventura ur azt ígérte volt, hogy ő a zenészeket díjtalanul kihozatja; ki is hozatta, nem is fizetett azért ez ideig neki senki, és T. Czelli Ignác ur ezt is mégis kiadásba helyezte a 15. tétel alatt. (Szekersek zenészek alá 1 frt 60 kr.) Itt is tehát 80 kr mutatkozik, mely megint a tiszta jövedelem javára esnék.

Igy hát, kérem szépen, ha a többi tételek nyugtáknélkül elfogadhatók volnának is, az említettekől kitűnik, hogy azon 1 frt 24 krral, mit T. Czelli ur elismer, volna 14 frt 25 kr tiszta jövedelem, melynek fele a márkosfalvi iskolát illetné. Hány szegény jó tanuló gyermeknek lehetett volna ebből igazi édes örömet csinálni!

A mi a saját maga részére felszámított fuvarbért illeti, minthogy azt a megjegyzést teszi, hogy miért nem galantiroztam én, — csak annyit mondok, hogy ezt inkább tehetette volna T. Czelli I. ur, mert tulajdonképp Kovász-nai inkább látogatába mentünk, lévén ott a Tiszt. urnak egy fűrdőző ismerőse; a borviz, mely így nagyon sokba jött, csak másodrendű czél volt s bizonyára nem kedveskedhettünk volna vendégeinknek vele, ha az elsőbb említett czél nem lett volna. Hanem ha már beszámította, legyen; csak ne mondja, hogy lótot-futott ingyen.

Csodálatos dolog, hogy éppen T. Czelli ur fenyegetőzik az egyházi bírósággal, mondván, hogy azt a szerencsétlen szerencsétlenség am az őt előtt ismeretes bíróság ítélhetre bízzuk; „lesz gondom, hogy ezen egész ügylet (?) egy felsőbb forum elé kerüljön“ stb. Erre nézve kijelenthetem, hogy czélok, de nem talál, mert én még eddig sem egyházi, sem polgári bíróság által büntetve nem voltam s nincs okom félni, hogy azért, mert T. Czelli I. ur idáig el nem számolt, a büntetést én kapjam.

Vajjon nem inkább éppen T. Czelli I. ur félhetne a bíróságtól?!

Lám, Tiszteletes ur! még volna, a mit elegenden litsen, még pedig nem is egy, hanem kétéves dolog!

Nevezetesen: Ezelőtt két évvel nem volt papja egyházközségünknek, a mikor, mint azt az egyházi törvények mondják, az intercalaris papi jövedelem $\frac{3}{8}$ része az egyházközségnek, $\frac{1}{8}$ része a szolgálatot tevő tanító, illetve kántort illeti. Tiszteletes Czelli I. ur, habár neki is csak része volt benne, az egész évi képét magához vette és sem az egyházközség illetőségét, sem a szolgálatot tevő tanító, illetve kántor részét még ez ideig ki nem szolgáltatta. Hej pedig adósságterhelt egyházközségünknek az az 50—60, vagy nem tudom hány forint beh jól fogott volna!

És midőn egyesek felszólították, hogy egyenliten ki a dolgot, azzal bujt ki, hogy ő magát felszenteltette s a felszentelési költségeket az egyház-községnek kell hordoznia!

Azt mondja, hogy a tiszta jövedelem azért nem volt bevehető a múlt évi számadásba, mert fele a márkosfalvi iskoláé volt. Furcsa ok! Hát miért nem vették be akkor felét? Hát a múlt évben bejött perselypénzek miért nem jöttek be a számadásba? Vagy tán azoknak is fele a márkosfalvi iskolát illeti?!

Bizony-bizony a pénznek szerelme a léleknek gyötrelme!

Bíróságot emleget. Nem jó pedig, mert a farkas ott szokott járni, a hol emlegetik!

Fokozati viszonyt, rangkülönbséget is emleget, holott hivatalából kifolyólag is azt kellene hirdetnie, hogy Isten előtt mindnyájan egyenlők vagyunk. Az emberek előtt sincs kettőnk között valami nagy fokozati vagy rangkülönbség. Neve előtt nincs Gr., vagy Br.; az ősi nemes családok lajstromában böngészve sem lehet megkapni a „Czell” nevet. Azt sem lehet mondani, hogy a protestáns egyházi hivatalnokok között divatban volna a rangfokozat, mint van ez a katonaságnál. Nem tudom hát: miben látja közöttünk azt az óriási fokozati, vagy rangkülönbséget? Ugy van Tiszteletes ur is a rangjával, mint Szűcs György a bajuszával: „Meg is nő az minden ájfel, tudni illik — álmában!”

Lám pedig beh szép volna úgy fogni fel a dolgot, a mint van, t. i. akár bibor, bársony, akár csipkebokor alatt születtünk: pap és tanító egyenlő munkásai az Ur szőlőjének, egyenlő nap-szemésai a szellemi és erkölcsi nevelésnek, és közöttük csak az képez fokozati különbséget, ha egyik nagyobb erőt, több eredményt fejt ki a nemes cél elérésében. Én 14 éve, hogy tanító vagyok; az a kör, melyben munkálkodom, tudja, hogy érek-e valamit. Tiszteletes Czell I. ur még csak két éve, hogy pap, s az általa elhintett magvak még jóformán ki sem kelhettek. Adná Isten, hogy legyenek kénytelen érdemei előtt kalapot emelni!

„A ki utoljára kaczag, az kaczag nagyobbát” — azt mondja T. Czell ur. A mi azt teszi, hogy most benne maradt, de ha egyszer felül kerül, akkor ő kaczag. A káröröm pedig nem keresztyéni erény. Én most sem kaczagok, hanem sajnálkozom azon, hogy ilyen dolog is megtörténhetett.

Oktatni nem kívántam, mert T. Czell urnak többet kellene tudnia, mint nekem, s mégis azt mondja, hogy lecke-órákat nem fogad el. Szép, ha az ember már annyit tud, hogy többre nincs szüksége. A jó pap pedig holtig tanul.

Hogy a nyílt felhívásra válaszoltam s Koós urat T. Czell urhoz utasítottam, azt személye iránti ellenszenvemnek tekintti. Hát bizony az ilyen eljárásokkal nem is rokonszenvezhet az ember.

Végül még csak egyet jegyzek meg: hogy ne előttem igazolja magát, mert én arra nem hívtam fel, hanem forduljon a márkosfalviak felé s nekik is szóljon valami megnyugtatót; legalább vigasztalja meg őket — mert várják — azzal, hogy a jövő ezredév mulva jobban lesz minden!

Most pedig a Tekintetes Szerkesztő urnak szívesességét megköszönve, maradok

alázatos szolgálja
Szabó Lázár.

Felélős szerkesztő és kiadó tulajdonos
Ifj. Dobay János.

Nyílt tér.

Fekete, fehér és színes selyemszöveteket

60 krtól 15 frt 65 krig méterenként — sima és mustrázott (körülbelül 240-féle minőségben és 2000 különböző színben és színezetben) — szállít egész végekben és darabokban portó és vámmentesen **G. Henneberg** (cs. és kir. udv. szállító) Zürichben. Mintak postafordultával. Levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.

* E rovatban megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

Hirdetések.

Háromszékvármegye alispánjától.

Szám 10937—1891.

Árlejtési hirdetmény.

A brassó-háromszéki helyi érdekű vasut Eresztevény, Réty, Nagy-Borosnyó és Barátos állomásokhoz vezető hozzájárulási utak kiépítésének és pedig:

1. Eresztevény-Réty hozzájárulási ut 918 frt 41 kr
 2. Nagy-Borosnyó hozzájárulási ut 2975 frt 66 kr
 3. Barátos hozzájárulási ut 742 frt 74 kr
- egységi árban kiépítendő lévén, ezeknek vállalat utjáni biztosítása czéljából folyó évi augusztus hó 22-én délutáni 3 órakor zárt ajánlati versenytárgyalás tűzetik ki az alispáni irodában.

Mi azon megjegyzéssel tétetik közhirrre, hogy vállalkozni szándékozók zárt ajánlatukat a tárgyalási nap déli 12 óráig a megyei pénztárnál adják be, mivel a kitűzött határidőn túl ajánlatok nem fogadtnak el.

Az ajánlatokban világosan kijelölendő az egységi árból leengedendő százalék számmal és betűvel.

A zárt ajánlatok borítékban lepecsételve nyújtandók be; az ajánlatokhoz a kikiáltási összegnek öt százdtól, mint bánatpénz csatolandó.

A feltételek, az árelemzés, árjegyzék és műszaki leírással együtt, a jegyzői irodában, a rendes hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Sepsi-Szentgyörgyön, 1881 augusztus hó 10-én.

Szentiványi Miklós,
alispán-helyettes.

Sz. 272—1891.

v. h

Árverési hirdetés.

Alólírt kir. bírósági végrehajtó a kézdí-vásárhelyi tekintetes kir. járásbíróságnak 1891-ik évi 2243 szám alatt kelt végzése folytán ezennel közhirrre teszi, miszerint végrehajtó Zakariás Árpádnak 75 frt 39 kr o. é. követelése s járuléka iránt végrehajtást szenvedő Kecskés havason lakó Bara György kielégítési végrehajtás folytán lefoglalt 480 frtra becsült ingóságok, u. m.: 7 darab tehén, 3 drb borju, 3 darab sertés, két ló nyilvános bírói árverezésem kispénzért el fognak adadni, minek Soósmező község házána leendő eszközlésére határidőül 1891-ik évi szeptember hó 7-dik napjának délelőtti 11 órája tűzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdekllett ingóságok emez árverésen, az 1881 évi LX t.-cz. 180 §-a szerint, szükség esetében becsáron alól is

eladatni fognak; a lefoglalt ingóságok neta-láni elsőbbségi igénylői pedig figyelmeztet-nek, hogy jogaikat alólírt kir. bír. végrehaj-tónál és az árverés napján a helyszínén az árverezés kezdetéig szabályszerűen érvénye-sítsék, mert különben igényeik későbbben figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Kézdí-Vásárhelytt, 1891 évi augusz-tus hó 18-án

Kakutsi Ádám,
kir. bírósági végrehajtó.

Árlejtési hirdetmény.

Zabola község községi tanácsházat óhajt építeni, a költségvetés szerinti vállalati ára részint anyag nélkül, részint anyaggal 4656 frt 62 kr, mely összeg a költségvetés és fel-tételekben mindennemű munkákra külön részletezve van.

Ezen építkezésnek részletenkénti nyilvános szóbeli árlejtés utjáni biztosítására 1891 augusztus 30-án d. e. 9 órára Zabolán a köz-ségi iroda helyiségében megtartandó verseny-tárgyalást hirdet, melyhez vállalkozni kívá-nók az 5% bánatpénznek előre leendő leté-tele után hozzá szólhatnak.

Terv, költségvetés és feltételek a községi irodában hivatalos órák alatt bármikor meg-tekinthetők.

Építési véghatáridő 1892. augusztus 15.

Zabola, 1891 augusztus 15

A községi építettő bizottság.

Hirdetmény.

Kovácsna-Vajna falván a fürdőreszvény tár-saság tulajdonát képező br. Apór féle telken a megmaradt 7 villa helyiségnek a helyszí-nén örök áron leendő eladása czéljából a nyilvános árverezés folyó évi augusztus 23-án d. u. 3 órára tűzetik ki.

Árverezni kívánók kötelesek a 200 frt fel-kiáltási árnak 10 százalékát az árverező bi-zottság kezéhez lefizetni.

A vételárnak fele idei november 1-én, a más fele jövő év május 1 én lészen fizetendő.

Egyéb feltételek alattírt vezérigazgató-nál bármikor megtekinthetők.

Kovácsnán, 1891. augusztus 14.

Csia György,
vezérigazgató.

—21

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„Egyetértés”,

a mely az új évvel immár 25 ik évtolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposága és soka-sága, rovatainak változatossága, kitűnősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az „Egyetértés”-t népszerűvé. Az országgyűlési tárgyalásokról a leg-részletesebb s e mellett tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. Gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazda-közönség nem szorol többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés” kereskedelmi s tőzsdei tudósításainak bőségével s alaposágával ma már nem versenyezhet más lap. A kereskedő az iparos s a mezőgazda megtalálja mindazt az „Egyetértés”-ben, a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett tárczájában annyi regény ol-vasmányt ad, mint egy lap sem. Két-három regényt közöl egyszerre, úgy, hogy egy év alatt 30—40 kötetnyi regényt, részint eredetit, részint a külföldi legjelesebb termékeket jó magyarságu fordításban kapnak az „Egyetértés” olvasói. A ki ol-vasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az „Egyetértés”-re, melynek előfizetési ára egy hóra 1 frt 80 kr; negyed évre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába kül-dendők. Mutatványszámot a kiadóhivatal kívánatra egy hétig ingyen és bér-mentve küld.